

фактором развития производства, повышения доходов и уровня жизни населения страны.

Ещё одним теоретическим объяснением современного общества служит концепция «Супериндустриального общества». Среди создателей этой концепции можно выделить американского социолога Элвина Тоффлера. В качестве основополагающих моментов супериндустриального общества Э. Тоффлер выдвигает «эфемеризацию», что означает ускорение темпов обновления явлений в повседневной жизни — одноразовое использование вещей; учащение контактов между людьми; усиление миграционных процессов; частая смена профессий; общее ускорение ритма жизни и рост его качества и др.

В распоряжении стран, с переходной экономикой, имеются многочисленные теоретические разработки, которые требуют глубокого осмысления. Многие идеи, выдвинутые в выше перечисленных и других концепциях, могут быть полезными для выработки национальных моделей социально ориентированной рыночной экономики.

Современные концепции социальной экономики нашли своё отражение в теории и практике создания нового общества с рыночной экономикой и сильной социальной ориентацией. С этой точки зрения, представляет определённый интерес рассмотрение некоторых моделей социальной экономики на современном этапе развития общества.

Стоян К. С.,

асистент,

Дніпропетровський національний університет
імені Олеся Гончара

МІЖНАРОДНИЙ ТУРИЗМ ЯК ОБ'ЄКТ МАКРОЕКОНОМІЧНОЇ ПОЛІТИКИ В УКРАЇНІ

Трансформаційні перетворення в суспільстві, викликані науково-технічним і соціально-економічним прогресом, і виражені через підвищення життєвого рівня населення, розвиненості транспортного та інформаційно-технологічного забезпечення, сприяють досягненню галузю міжнародного туризму міцніших позицій у структурі національної економіки України та поступовому підвищенню рівня розвиненості та самостійності на основі значного рекреаційно-туристичного потенціалу.

Законом України «Про туризм», який є основним законодавчим документом в управлінні туристичної сфери України, проголошено туризм одним з пріоритетних напрямів розвитку економіки та культури. Саме тому необхідно здійснювати державну підтримку забезпечення умов ефективного здійснення туристичної діяльності. Економічний стан України розвивається та змінюється під впливом ринкового і державного регулювання. Від ефективності державного регулювання розвитку різних сфер економіки залежить швидкість її трансформації до пріоритетних стандартів розвитку. Це в повній мірі відноситься і до галузі міжнародного туризму, роль і значення якої неухильно зростає завдяки створенню соціально орієнтованої ринкової економіки. За таких умов дедалі більшого значення набуває наукове обґрунтування формування сприятливого фінансово-економічного, правового та інформаційного середовища для розвитку туризму в регіонах України, усунення за допомогою державного регулювання найзначніших недоліків, що існують у галузі міжнародного туризму України.

Розглядаючи розвиток міжнародного туризму в Україні, перш за все, слід визначити інтеграційний напрямок її зовнішньої політики. Міжнародний туризм є галуззю національної економіки і підпорядковується загальновизнаним принципам державного управління та регулювання.

Державне регулювання міжнародного туризму — це сукупність організаційних форм і методів управління функціонування суб'єктів галузі міжнародного туризму — представників господарських інтересів, з метою ефективного забезпечення інтересів споживачів і власних, що супроводжуються паралельним забезпеченням принципів сталого розвитку галузі міжнародного туризму.

Беручи до уваги методологічні рекомендації, визначені Всесвітньою туристською організацією, процес державного регулювання в туристичній сфері має формуватись на дотриманні ряду вимог:

- відповідність до політики національного розвитку;
- відповідність до політики національного туризму;
- відповідність до правових норм, що регулюють розвиток туризму;
- відповідність до існуючих класифікацій принципів, які впливають на якість туристичних продуктів;
- дотримання існуючих правових інструментів;
- сприяти розвитку туристичної сфери.
- Характерними рисами діючої моделі державного регулювання міжнародного туризму в Україні є такі:

- визначення туризму як пріоритетного напрямку розвитку національної економіки;

- необхідність досягнення збалансованості в розвитку туризму та інших галузей матеріальної та невиробничої сфери;

- чіткий розподіл повноважень між центральною та регіональними туристичними адміністраціями;

- широка реклама країни, як найпопулярнішого туристичного напрямку на міжнародних туристичних ринках.

Діяльність галузі туризму регулюється такими державними органами з відповідними повноваженнями: Верховна Рада України, Верховна Рада Автономної Республіки Крим, Кабінет Міністрів України в галузі туризму України, Центральний орган виконавчої влади в галузі туризму.

Державна політики в галузі міжнародного туризму, або туристська політика є одним з видів соціально-економічної політики держави, що спрямований на розвиток туристської індустрії і суб'єктів туристського ринку (туроператорів і турагентів). Серед факторів, які мають вплив на формування туристської політики, слід виділити соціальні, економічні, правові, а також, природно-рекреаційні умови, які впливають за рахунок наявності чи відсутності, раціонального та нераціонального використання з точки зору туризму. Туристська політика, перш за все, направлена на створення та просунення національного туристичного продукту на світовий туристичний ринок.

Концептуальні завдання державного регулювання туристичного бізнесу в Україні на сучасному етапі розвитку економіки полягають у:

- розробленні національної концепції туризму, в якій повинен бути встановлений рівний пріоритет внутрішнього туризму і послуг іноземним туристам;

- при обґрунтуванні регіональної політики доцільно стимулювати активізацію пропозиції послуг культурного й історичного туризму;

- сприянні розвитку туризму, що забезпечує відтворення та охорону природних і культурних ресурсів країни;

- досягненні інвестиційної привабливості туризму;

- створенні можливостей для погодженого розвитку всіх численних елементів сектора туризму;

- оптимальному поєднанні політичних, економічних, екологічних і соціальних вигод від туризму і розподілу їх усередині суспільства, зводячи при цьому до мінімуму проблеми, пов'язані з туризмом;

- формуванні на національному рівні необхідних координаційних структур у сфері вивчення ринку;
- оцінюванні можливостей розміщення, вибору типів і ступеня розвитку визначних об'єктів, послуг і інфраструктури в туристичному секторі;
- створенні умов для формування адресного туризму соціально незахищених верств населення;
- забезпеченні орієнтирів для постійного контролю за ходом і напрямками розвитку туризму.

Література

1. Jovani F. The incoming global technological and industrial revolution towards competitive sustainable manufacturing / F. Jovani, H. Yoshikawa, L. Alting // CIRP Annals — Manufacturing Technology 57. — 2008. — P. 641—659.
2. Закон України «Про туризм» / Офіційний сайт Міністерства інфраструктури України. — Режим доступу: http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=324_%2F95-%E2%E0
3. Козловський Є. В. Державне регулювання в галузі туризму: становлення та розвиток в Україні / Є. В. Козловський. — Автореферат дисертації на здобуття наукового ступеня кандидата наук з державного управління: спец. 25.00.02 — механізми державного управління. — Національна академія державного управління при Президентові України. — К., 2008.
4. Розпорядження «Про затвердження заходів щодо розвитку іноземного і внутрішнього туризму» (із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ від 16.05.2007 № 738) / від 27 червня 2003 р. № 390-р [Електронний ресурс] / Офіційний сайт Верховної Ради України. — Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/390-2003-%D1%80>

Субоч Е. П.,

ст. преподаватель,

Крымский экономический институт

ГБУЗ «Киевский национальный экономический университет имени Вадима Гетьмана»

ОСОБЕННОСТИ МОТИВАЦИИ ТРУДА В УСЛОВИЯХ КРИЗИСА

Проблема трудовой мотивации остается актуальной всегда, независимо от того, на каком уровне экономического развития нахо-